

Élő Víz

Ha te kérnéd őt, ő élő vizet adna neked. (Jn 4,10)

2013. október 13.
Évközi 28. vasárnap

Vízvezeték

A mai Spanyolország területén található egy régi római vízvezeték. Valamikor a Krisztus utáni II. században, abban az időben építették, amikor a terület a Római Birodalomhoz tartozott.

A kőből és téglából épült, több kilométer hosszú, boltíves építmény a hegyekből szállította a vizet a városba. A város lakóit sok évszázadon keresztül látta el friss vízzel. A XX. században a település vezetése felfedezte, hogy nekik milyen nagy kincsük van. Azt mondták: „Meg kell őriznünk ezt a régi vízvezetékét az utókornak! Nem szabad tovább használnunk, nehogy tönkremenjen.” Aztán elhatározták, hogy új, modern vízvezeték építenek drága pénzen. Amikor az új csőhálózat elkészült, a régit kiiktatták a rendszerből. Néhány év múlva a régi vízvezeték teljesen kiszáradt. A nyári forráságban a kiszáradt habarcs kipotyogott a kövek és a téglák közül, s az építmény több helyen összeomlott. A víz 1800 éven keresztül életben tartotta a vezetékét, amikor viszont megszűnt, az építmény teljesen tönkrement.

Ehhez a vízhez hasonlít életünkben a hála. A hála ott húzódik az Istennel és az emberekkel való kapcsolatunk mélyén. Sokszor nem is vesszük észre jótehető, éltető hatását, de ha hiányzik, menthetetlenül összeomlik kapcsolatunk Istennel és embertársainkkal. Az igazi hála ugyanis több mint udvariasságból mondott egyszerű köszönetnyilvánítás. És több mint egy jólnevelt ember köszönete. A hála az az alapvető emberi magatartásunk, amellyel az Istennek és az embereknek tartozunk mindazért a jóért, amit Tőle, illetve tőlük kapunk. Emberként minden nap rácsodálkozunk azokra az ajándékokra, amelyeket Istentől vagy az emberektől kapunk, s amelyeket sok esetben nem is tudunk viszonzni. A legkevesebb tehát az, hogy legyünk hálásak mindennél! Mert a hálátlanság mély sebet üt és igen nagy fájdalmat okoz annak, aki a másikért valamilyen jót tesz.

Tíz leprásról, tíz meggyógyított emberről hallottunk az evangéliumban, akik közül kilenc sajnos hálátlannak bizonyult, s csak egyikük volt hálás gyógyítójának. Jézusnak is fáj a hálátlanság. Ezért kérdezte: „Hol maradt a többi kilenc?” (Lk 17,17)

A hála jelei

Gyakorlati tanácsok, hogy hogyan ne essünk a hálátlanság bűnébe:

Hálánkat mindig fejezzük ki szavakkal! Nem elegendő az, ha a köszönet szívünk mélyén meghúzódó érzés marad, s arról csak mi tudunk. A hála kifejezése nem megalázó.

Hálánkat kifejezhetjük szolgálatunkkal is! Gondoljunk csak a jerikói vakra, Bartimeusra, aki miután visszanyerte szemvilágát, Istent magasztalva követte Jézust az úton (Lk 18,43). Isten-szolgálatunk hálánk egyik helyes megnyilvánulása.

Az adakozás is hálánk egyik jele lehet. Azzal mondunk Istennek köszönetet a tőle kapott javakért, hogy segítjük, támogatjuk embertársainkat.

Hit és hála

Uram, taníts meg hálásnak lenni!

Taníts meg észrevenni a legkisebb dolgokat is az életben, akár Istentől, akár embertársaimtól kaptam azokat! Taníts meg arra, hogy a hálámat mindig ki tudjam fejezni legalább szavakkal, és ha a későbbiekben lehetőségem van rá, jócselekedetekkel is. Nem akarok megfélemlíteni egyetlen ajándékokot kapok tőled. Hálátlanságom a szeretetlenség jele volna. Segíts, hogy irántad való őszinte szeretetemmel tanúsítsam, hogy hálás gyermeked vagyok.

Hiszek, Uram, erősítsd bennünk a hitet!

Évközi 28.
vasárnap
2Kír 5,14-17
2Tím 2,8-13
Lk 17,11-19

Hétfő
Róm 1,1-7
Lk 11,29-32

Kedd
Róm 1,16-25
Lk 11,37-41

Szerda
Róm 2,1-11
Lk 11,42-46

Csütörtök
Róm 3,21-30a
Lk 11,47-54

Péntek, Szent
Lukács evangéliuma
2Tím 4,9-17a
Lk 10,1-9

Szombat
Róm 4,13.16-18
Lk 12,8,12

Évközi 29.
vasárnap
Kív 17,8-13
2Tím 3,14-4,2
Lk 18,1-8